

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 652/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosti spoločnosti MAC TV, s. r. o., Brečtanová 1, Bratislava, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária Bugala – Ďurček, s. r. o., Drotárska cesta 102, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Peter Ďurček, vo veci namietaného porušenia základného práva na slobodu prejavu zaručeného čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na slobodu prejavu zaručeného čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru v spojení s čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 SŽ 1/2013-39 z 29. januára 2015 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 SŽ 24/2013-50 z 25. februára 2015 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti spoločnosti MAC TV, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 5405/2015 a sp. zn. Rvp 7188/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 652/2016.

2. Sťažnosti spoločnosti MAC TV, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. apríla 2015 doručená sťažnosť spoločnosti MAC TV, s. r. o., Brečtanová 1, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a jej práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 dohovoru rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 7 SŽ 1/2013-39 z 29. januára 2015. Následne bola ústavnému súdu doručená faxom 18. mája 2015 ďalšia sťažnosť sťažovateľky vo veci namietaného porušenia jej základného práva na slobodu prejavu zaručeného čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy, jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy, jej práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru a jej práva na slobodu prejavu zaručeného čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru v spojení s čl. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 2 SŽ 24/2013-50 z 25. februára 2015. Sťažnosť bola doplnená v písomnej forme podaním doručeným ústavnému súdu 22. mája 2015.

1. Z obsahu v poradí prvej doručenej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „rada“) rozhodnutím č. RP/029/2013 z 26. marca 2013 konštatovala, že sťažovateľka porušila povinnosť podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení účinnom v čase spáchania skutku (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“). K namietanému porušeniu podľa názoru rady došlo tým, že sťažovateľka odvysielala na programovej službe JOJ upútavky na konkretizované programy, ktoré však neoznačila totožným grafickým symbolom ako samotné programy, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu § 6 ods. 5 druhej vety vyhlášky Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. 589/2007 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov,

multimediálnych diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), ako aj tým, že v konkretizovanom čase sťažovateľka na tej istej programovej službe odvysielaním informácie o svojej programovej ponuke neuviedla k nevhodným a neprístupným programom pre maloletých požadovaný grafický symbol, a tak porušila § 5 ods. 1 vyhlášky. Rada takisto konštatovala porušenie § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii tým, že konkretizovaný časový úsek vysielaného programu, ktorý zodpovedá piatemu 30 minútovému časovému úseku trvania predmetného programu sťažovateľka dvakrát prerušila zaradením reklamného bloku. Sťažovateľke rada uložila pokutu 3 500 €.

Proti rozhodnutiu rady sťažovateľka podala opravný prostriedok podľa tretej hlavy piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“). Namietala, že hoci rada v oznámení o začatí správneho konania, ako aj v meritórnom rozhodnutí uviedla, že jedným z podkladov na vydanie napadnutého rozhodnutia bol aj záznam z vysielania sankcionovaného programu, podľa jej názoru, *„Rada ako správny orgán nevykonala dôkaz – ohliadku záznamu z vysielania programu..., resp. pri vykonaní tohto dôkazu postupovala v rozpore s... ustanoveniami Správneho poriadku, nakoľko o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu.*

Rada vo vyššie špecifikovaných dokumentoch zaslaných Vysielateľovi síce tvrdí, že sa s predmetným podkladom (dôkazom) oboznámila, avšak z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé akým spôsobom tak urobila, kedy tak urobila, kto bol pri tomto úkone prítomný, akým spôsobom vykonanie tohto dôkazu prebiehalo, atď. Takáto skutočnosť nevyplýva ani zo správneho spisu a ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Z vykonania tohto dôkazu neexistuje žiaden záznam – zápisnica.“.

Sťažovateľka v opravnom prostriedku ďalej tvrdila nesprávne právne posúdenie veci radou. Podľa sťažovateľky účelom § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii *«je výlučne ochrana maloletých divákov pred nežiaducim obsahom televízneho vysielania... predmetné ustanovenie chráni maloletého diváka pred tým, aby Vysielateľ neoznačil upútavku (ale aj program) na program „nižším“ alebo „žiadnym“ označením nevhodnosti, akým označí samotný vysielaný program. V prípade, ak Vysielateľ označí upútavku*

na program „vyšším“ označením nevhodnosti, akým označí samotný program, de facto len zvyšuje ochranu maloletých divákov... V predmetnom prípade Vysielateľ (či už nedopatrením alebo úmyselne) zvolil prísnejšiu ochranu maloletých divákov vzhľadom na vysielaný obsah upútavky na vysielaný program, čo je plne v jeho kompetencii.».

Sťažovateľka v opravnom prostriedku kritizovala aj uplatnenie § 64 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii radou. Podľa jej názoru ani jedno z predchádzajúcich rozhodnutí rady, ktoré sa jej týkali a ktorými rada zdôvodnila naplnenie požiadavky zakotvenej v predmetnom zákonnom ustanovení, *«nepredstavuje rozhodnutie, ktorým Rada upozornila Vysielateľa na porušenie zákona bez uloženia sankcie. Každé jedno z uvedených rozhodnutí bolo rozhodnutím, v ktorom rada uložila finančnú sankciu, čiže tieto rozhodnutia v rozpore s ustanovením § 64 ods. 2 Zákona o vysielaní, nepredstavujú kvalifikované opakované upozornenie Rady, na základe ktorých by napadnutým rozhodnutím mohla uložiť Vysielateľovi finančnú sankciu... Vysielateľ si dovoľuje uviesť, že aj keby súd považoval uvedenie špecifikovaných rozhodnutí Rady za splnenie podmienky podľa ustanovenia § 64 ods. 2 Zákona o vysielaní, v takom prípade Vysielateľ namieta, že predmetné rozhodnutia Rady nie sú spôsobilými upozorneniami na porušenie povinnosti, nakoľko v žiadnom z nich sa Vysielateľ nedopustil porušenia ustanovenia § 20 ods. 4 spôsobom, akým Rada namieta v napadnutom ustanovení. V žiadnom zo špecifikovaných rozhodnutí sa Vysielateľ nedopustil porušenia § 20 ods. 4 tým, že upútavku na program označil „nižším“ piktogramom ako samotný program. Jedine v prípade, ak by sa v minulosti dopustil porušenia povinnosti identickým konaním a bol na takéto porušenie opakovane upozornený, by mohla byť splnená podmienka na uloženie pokuty.».*

Vo vzťahu k namietanému porušeniu § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii sťažovateľka v opravnom prostriedku zdôraznila, že *«jazykový výklad predmetného ustanovenia je nejednoznačný a je z neho možné vyvodiť viaceré interpretácie. Jednou z nich je výklad, ktorý bez ďalšieho zdôvodnenia uplatnila Rada v oznámení o začatí správneho konania a síce, že Vysielateľ je oprávnený prerušiť program len jedným reklamným prerušením za každý 30-minútový časový úsek. Predmetné ustanovenie však rovnako umožňuje vyvodiť záver, že Vysielateľ je oprávnený prerušiť program ľubovoľným počtom „reklamných prerušení v ľubovoľnom časovom rozstupe, za súčasného dodržania*

podmienky, že počet prerušení zodpovedá počtu 30-minútových úsekov vysielaného programu a zároveň, že vysielaný čas venovaný „mediálnej komerčnej komunikácii“ nepresiahne časový úsek 12 minút počas jednej hodiny vysielania. V takomto prípade Vysielateľ predmetné ustanovenia Zákona o vysielaní neporušil, nakoľko z možných šiestich, resp. siedmych 30-minútových úsekov vysielaného programu, program prerušil 5 krát, čiže plne v súlade so zákonom.».

V nadväznosti na citovanú argumentáciu potom sťažovateľka dôvodí, že „*predvídateľnosť tohto ustanovenia je absolútne nedostatočná, nakoľko umožňuje mnohopočetný a nejednoznačný výklad. Takýto nedostatok právnej normy nie je možné odstrániť ani aplikačnou a interpretačnou praxou Rady, nakoľko nedostatok presnej špecifikácie právnej povinnosti Vysielateľa v právnej norme nie je možné nahradiť správnu úvahou orgánu výkonnej moci.*“. Preto potom podľa sťažovateľky „*vzhľadom na absenciu presného, jasného a špecifického zákonného ustanovenia, sa takáto povinnosť stáva pochybnou, a teda pri jej hodnotení je potrebné aplikovať zásadu in dubio mitius, v rozsahu menej obmedzujúceho spôsobu plnenia povinností vyplývajúcich zo Zákona o vysielaní, ktorú je Rada povinná na predmetnú vec aplikovať*“.

Rozsudkom č. k. 7 SŽ 1/2013-39 z 29. januára 2015 najvyšší súd po vykonanom pojednávaní napadnuté rozhodnutie rady potvrdil. Ku sťažovateľkiným námietkam týkajúcim sa absencie zápisnice z vykonávaného dokazovania uviedol, že „*vo vzťahu ku skutkovému stavu tak, ako bol uvedený v oznámení o začatí správneho konania z 18. decembra 2012, v opätovnej výzve na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie z 13. marca 2013 ako aj v samotnom rozhodnutí odporkyne... navrhovateľka nemala žiadne konkrétne námietky*“. Ani samotný najvyšší súd nezistil „*žiaden rozpor medzi skutkovým stavom... a obsahom napadnutého rozhodnutia*...“. Zdôraznil, že „*konkrétne námietky, a teda v čom je skutkový stav zistený odporkyňou a uvedený vo výroku preskúmaného rozhodnutia nesprávny, navrhovateľka v správnom konaní neuviedla, a ani v podanom opravnom prostriedku. Rovnako nenamietala ani výšku uloženej sankcie.*“.

K namietanému nesprávne uplatneniu vyhlášky najvyšší súd uviedol, že „*primárnym účelom JSO je relevantné informovanie rodičov o vekovej vhodnosti*

konkrétnych programov alebo programových zložiek, a teda aj keď navrhovateľka označila upútavku na program iným označením nevhodnosti, hoci prísnejším, porušila tým § 6 ods. 5 druhej vety JSO a tým aj § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii lebo nesprávne uplatnila jednotný systém označovania ustanovený v predmetnej právnej úprave.“.

Vo vzťahu k právnej úprave obsiahnutej v § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii najvyšší súd uviedol, že táto *„je stanovená jasne a určite a neumožňuje mnohostranný výklad. S prihliadnutím na účel zákona, na základe gramatického, ale aj logického výkladu uvedené ustanovenie možno vyložiť len tak, že vysielateľ môže prerušiť vysielanie spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela televíznou reklamou alebo telenákurom jedným prerušením na každý 30-minútový úsek. Výklad tohto ustanovenia navrhovateľkou považuje najvyšší súd za účelový, lebo nezodpovedá obsahu právnej úpravy.“.*

Podľa názoru najvyššieho súdu týkajúceho sa § 64 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii sťažovateľkou *„prezentovaný výklad, že podmienkou pre uloženie sankcie je vydanie rozhodnutia, ktorým odporkyňa opakovane (aspoň 2x) upozorní na porušenie zákona bez uloženia sankcie... nemá oporu v zákone... Najvyšší súd... k tomu uvádza, že hoci v napadnutom rozhodnutí odporkyne sú uvedené iba rozhodnutia o uložení pokuty za porušenie § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii, tak už samotná existencia právoplatného rozhodnutia o uložení pokuty zákonite zakladá existenciu predchádzajúceho písomného upozornenia. Najvyšší súd... sa už v minulosti vysporiadal s otázkou upozornenia, ktorá má podľa § 64 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii predchádzať uplatneniu prísnejších sankcií, a teda aj pokute..., tak, že za také upozornenie treba považovať sankciu, ktorá bola vysielateľovi uložená pre porušenie rovnakej povinnosti (nie za identický skutok, ale identickú povinnosť)...“.*

Napokon najvyšší súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj námietku sťažovateľky, podľa ktorej jej rada uložila *„sankciu, hoci predchádzajúce upozornenia rady na opakované porušenia povinnosti vyplývajúcej z § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii, boli napadnuté žalobou na Krajskom súde v Bratislave, o ktorých doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté. Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že rozhodnutia Rady v konaniach*

číslo RL/39/2011 a číslo RL/40/2011 nadobudli právoplatnosť 8. júna 2011, a v konaní číslo RL/86/2011 nadobudlo rozhodnutie právoplatnosť 13. októbra 2011. K spáchaniu správneho deliktu..., kladeného navrhovateľke za vinu, došlo 10. októbra 2012.“. V nadväznosti na to najvyšší súd uviedol, že «proti rozhodnutiu Rady, ktorým bola vysielateľovi uložená sankcia „upozornenie na porušenie zákona“ podľa § 64 ods. 1 písm. a/, nie je možné podať opravný prostriedok, a teda rozhodnutie nadobúda právoplatnosť okamihom doručenia».

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľka opätovne na obsiahlom priestore kritizuje postup rady, ktorá podľa jeho názoru nedokáže zápisnične preukázať riadne a zákonné vykonanie dôkazu, o ktorý v podstatnej miere opiera celé svoje meritórne rozhodnutie. Podľa sťažovateľky „nevykonanie jediného dôkazu v konaní v súlade so zákonom a/alebo nevyhotovenie zápisnice o vykonaní dôkazu v súlade so správnym poriadkom je vážnym zásahom do práva na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu“. Kritizuje tiež, že „pre najvyšší súd je absolútne irelevantné, či členovia Rady v skutočnosti vôbec vykonali dokazovanie a aj to či ho vykonali v súlade so zákonom, podstatné pre najvyšší súd je len to, že sťažovateľka svoje tvrdenie nepodložila“. Sťažovateľka namieta, že pre najvyšší súd «akákoľvek procesná „chyba“ v konaní správneho orgánu nie je dostatočne závažná na to, aby znamenala nezákonnosť rozhodnutia a to dokonca ani vtedy, keď z administratívneho spisu nevyplýva, či správny orgán vôbec vykonal vo veci dokazovanie pred tým, ako uznal sťažovateľku vinnú zo spáchania administratívneho deliktu». Podľa jej názoru «najvyšší súd... odvolací dôvod sťažovateľky „oklieštil“ len na skúmanie, či sťažovateľka namietala pravdivosť skutkových zistení, ktoré Rada uviedla v rozhodnutí Rady a opomenul dostatočne odôvodniť, či vzhľadnutie záznamu je vykonanie dôkazného prostriedku a ak áno, z akého dôvodu sa na proces jeho vykonania nevzťahuje povinnosť vyhotoviť zápisnicu podľa § 22 ods. 1 Správneho poriadku».

Sťažovateľka ďalej kritizuje, že najvyšší súd sa stotožnil s radou a ňou vymenované predchádzajúce rozhodnutia „považoval za dostatočný podklad pre možné uloženie sankcie...“. Podľa sťažovateľky «Radou špecifikované predchádzajúce konania sa síce týkali porušenia povinnosti podľa ustanovenia § 20 ods. 4, avšak spôsobom, ktorý nebol

identický, dokonca ani primerane podobný s prejednávanej vecou. Rozhodnutie Rady bolo prvé svojho druhu, nakoľko v ňom Rada prvý krát sankcionovala sťažovateľku za to, že porušila § 20 ods. 4 tým, že upútavku na program označil grafickým symbolom „vyšším“ akým bol označený samotný program... Všetky konania, ktorými Rada podporila svoju argumentáciu o možnosti uložiť pokutu však takéto porušenie povinnosti neobsahovali, preto nemohli tvoriť predchádzajúce upozornenie na porušenie povinnosti. Na základe uvedenej skutočnosti nie je možné preto Radou špecifikované konania považovať za totožné, čím neexistovalo právo Rady uložiť sankciu – pokutu za porušenie predmetnej povinnosti, nakoľko jej nepredchádzalo upozornenie Rady, čím rozhodnutie Rady a rozhodnutie najvyššieho súdu a postup ktorý im predchádzal trpia takou vadou, ktorá mala vplyv na ich zákonnosť.».

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva spoločnosti MAC TV, s. r. o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, [REDAKOVANÉ], podľa článku 46 ods. 1 a ods. 2 v spojení s článkom 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 v spojení s článkom 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 7SŽ/1/2013-39 zo dňa 29.01.2015, porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 7SŽ/1/2013-39 zo dňa 29.01.2015 sa zrušuje vo všetkých výrokoch a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť spoločnosti MAC TV, s. r. o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, [REDAKOVANÉ], trovy právneho zastúpenia vo výške 323,50 EUR na účet Advokátskej kancelárie Bugala – Ďurček, s. r. o., do pätnásť dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

2. Z druhej sťažnosti vyplýva, že rada rozhodnutím č. RP/065/2013 z 10. septembra 2013 vyslovila, že sťažovateľka porušila povinnosť ustanovenú jej v § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii aj v ďalších vymenovaných programoch odvysielaných na programovej službe JOJ PLUS. Súčasne rada konštatovala aj porušenie povinnosti sťažovateľky ustanovenej v § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii, ku ktorému došlo

tým, že sťažovateľka v konkretizovanom časovom úseku na programovej službe JOJ PLUS prekročila zákonný limit vysielacieho času vyhradeného reklamným šotom a telenákným šotom počas jednej celej hodiny. Rada za tieto správne delikty sťažovateľke uložila pokutu 18 000 €.

V opravnom prostriedku, ktorý sťažovateľka proti uvedenému rozhodnutiu rady podala, predniesla proti výroku o porušení § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii námietky identické s tými, ktoré boli predložené v opravnom prostriedku rekapitulovanom pri informácii o sťažnosti podanej v poradí ako prvej (porušenie procesných predpisov pri dokazovaní, nejednoznačná interpretovateľnosť § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii využitá radou v neprospech sťažovateľky, absencia predchádzajúceho upozornenia na porušenie povinnosti ako legálnej podmienky pre následné uloženie pokuty).

Voči výroku o porušení povinnosti zakotvenej v § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii sťažovateľka navyše namietla, že v tejto časti je rozhodnutie „*predčasné, nakoľko vychádza z neúplne zisteného skutkového stavu veci. Rada v odôvodnení napadnutého rozhodnutia až nepochopiteľne polemizuje s ustanoveniami Zákona o vysielaní a ich účelu, ktoré vykladá v priamom rozpore s jazykovým, logickým, teleologickým a systematickým výkladom.*“. Citujúc § 32 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii (legálna definícia reklamy na účely tohto zákona) sťažovateľka konštatuje, že «*Rada nevykonala ani jeden dôkaz, na základe ktorého by bez dôvodných pochybností preukázala, že komunikát propagujúci film „Krúdoenci 3D“ bol oznámením vysielaným za odplatu alebo inú protihodnotu. Rada sa v napadnutom rozhodnutí sústredila na polemiku o tom, ako nemožno... uvedené ustanovenie aplikovať príliš reštriktívne, pretože by sa Vysielateľ mohol vyhnúť sankcii a regulácia zo strany Rady by bola znemožnená. Takúto polemiku je potrebné odmietnuť ako irelevantnú. Rada nie je zákonodarným orgánom a nesmie polemizovať o prísnosti/benevolentnosti právnej normy, ani o tom, či môže byť hypoteticky znemožnená jej regulačná právomoc. Rada je povinná aplikovať ustanovenia v medziach zákona a ústavy a nemôže si selektívne vyberať, ktoré ustanovenie zákona uplatní vägnejšie, pretože tým postupuje v priamom rozpore so zákonom. Faktom zostáva, že v prejednávanej veci Rada nezistila a nezisťovala, či je splnená základná podmienka, na*

základe ktorej by bolo možné jednoznačne určiť, že odvysielaný komunikát bol reklamou, a síce či išlo o oznámenie odvysielané za odplatu alebo inú protihodnotu.».

Najvyšší súd po nariadenom pojednávaní rozsudkom č. k. 2 Sž 24/2013-50 z 25. februára 2015 napadnuté rozhodnutie rady potvrdil. K interpretácii § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii uviedol, že *„ak by zákonodarca mienil povoliť prerušenie programu reklamou alebo telenákupom aj kratší časový úsek, vyjadril by to jednoznačným spôsobom, napr. pri vysielaní programu sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý začatý 30-minútový časový úsek. Poukazujúc na znenie čl. 20 ods. 2 Smernice č. 2010/13/EÚ dospel senát na základe eurokonformného výkladu k záveru, že vysielanie programu trvajúceho dlhšie ako 30 minút možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút... Podľa názoru súdu ani výkladom tohto ustanovenia nie je možné dospieť k záveru, že je povolené prerušiť aj kratší časový úsek, keďže takýto by už v zákone stanovených 30 minút nedosahoval.“*. Najvyšší súd odkázal aj na relevantné rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie i na vlastnú prejudikatúru k výkladu § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii podrobenú z hľadiska jej súladu so základnými právami vysielateľa prieskumu zo strany ústavného súdu, ktorý interpretačné postoje najvyššieho súdu akceptoval (I. ÚS 153/2014). Zároveň vyjadril nesúhlas *„s názorom navrhovateľky, že znenie právnej úpravy ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. je nepresné, nejasné a nedostatočne špecifikované, čo umožňuje jeho mnohostrannú interpretáciu“*.

Ako nedôvodnú vyhodnotil najvyšší súd aj námietku sťažovateľky operujúcu nenaplnením zákonnej podmienky pre uloženie pokuty za porušenie povinnosti podľa § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii. Najvyšší súd (obdobne, ako to bolo pri sťažnosti podanej ako prvej) odkázal na skoršie rozhodnutia rady, v ktorých bolo vyslovené porušenie tejto povinnosti sťažovateľky a ktoré v čase spáchania sankcionovaných konaní už boli právoplatné. Najvyšší súd navyše upozornil na potrebu aplikácie § 250i ods. 1 v spojení s § 250l ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia) a zdôraznil, že *„v čase vydania napadnutého rozhodnutia navrhovateľka opakovane porušila uvedenú povinnosť...“*.

Aj pokiaľ ide o absenciu zápisnice z vykonania dôkazu radou, najvyšší súd odkázal na predchádzajúcu rozhodovaciu prax (takisto potvrdenú ústavným súdom) a citoval zo svojho rozhodnutia zo 7. októbra 2014 v konaní sp. zn. 4 SŽ 1/2014, podľa ktorého „v rámci realizácie pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy táto môže vychádzať z podkladov pripravených zamestnancami Kancelárie Rady..., plniacich úlohy spojené s jej činnosťou (§ 4 ods. 4 v spojení s § 5 ods. 1 a 2 zákona č. 308/2000 Z. z.). Podľa okolností prípadu je na zvážení správneho orgánu, ktoré úkony v konaní vyhodnotí ako podstatné, čo vyplýva i z dikcie zákona (§ 22 ods. 1 Správneho poriadku). Zápisnica predstavuje písomný záznam o vykonanom procesnom úkone, resp. konaní a jeho výsledkoch, ktorý vyhotovuje zamestnanec správneho orgánu. Dôležitosť zápisnice spočíva v tom, že má dôkaznú moc verejnej listiny (§ 37), pričom zápisnica je len jeden z možných dôkazov v správnom konaní (34 ods. 2), a preto nemá vyššiu dôkaznú hodnotu než iné dôkazy a správny orgán je povinný ju hodnotiť v súlade s § 34 ods. 5 správneho poriadku.“.

K námietke sťažovateľky atakujúcej výrok rozhodnutia rady o porušení povinnosti podľa § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii najvyšší súd znovu odkazom na predchádzajúcu rozhodovaciu prax zdôraznil, že „pre posúdenie komunikátu takéhoto druhu je dôležitý jeho obsah, najmä to, že nepropagoval výhradne vlastné vysielanie, ale propagoval vysielanie filmu *Krúdoci 3D* v kinách so zámerom podporiť jeho predaj prostredníctvom zvýšenia jeho návštevnosti v kinách. Senát najvyššieho súdu... stotožnil sa s názorom Rady, že priemerný spotrebiteľ z jeho obsahu nemohol usúdiť, že ide o vlastnú propagáciu budúceho programu vysielateľa.“. Najvyšší súd pritom poukázal aj na odlišnosti od ostatných komunikátov, ktoré boli v predmetnom bloku 22. marca 2013 odvysielané.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľka voči záveru najvyššieho súdu o absencii zápisnice z vykonania dôkazu namieta identickými argumentmi, ako to je v jej skoršej sťažnosti.

Ďalej sťažovateľka upozorňuje, že „jedným z ťažiskových odvolacích dôvodov bola námietka nedostatočného skúmania naplnenia podmienok pre obmedzenie slobody prejavu (prostredníctvom kritérií legality, legitimacy a proporcionality) a tiež neexistencia

podmienok pre obmedzenie slobody prejavu. Hoci najvyšší súd v odôvodnení rozhodnutia odvolacie dôvody sťažovateľky zrekapituloval a medzi nimi špecificky poukázal aj na námietku nedostatku podmienok pre obmedzenie slobody prejavu (str. 6 in fine), absolútne opomenul uviesť právne posúdenie tohto odvolacieho dôvodu a neuviedol žiadnu argumentáciu, ktorou by zdôvodnil prečo tento odvolací dôvod neobstojí.“.

Zásah do svojej slobody prejavu vidí sťažovateľka v tom, že aplikačné postoje rady i najvyššieho súdu vyvolávajú prekročenie ústavou a dohovorom aprobovaných dôvodov obmedzenia tejto slobody (čl. 26 ods. 4 ústavy a čl. 10 ods. 2 dohovoru). Hoci totiž *«ani Rada ani najvyšší súd neidentifikovali, ktorý z vymedzených verejných záujmov podľa čl. 26 ods. 4 ústavy bol v prejednávanej veci legitímnym cieľom ochrany, je potrebné konštatovať, že „právo spotrebiteľov“ (ako bližšie nešpecifikovanej masy divákov) na ochranu pred nadmerným prerušovaním sledovaného programu, nie je možné považovať za legitímny verejný záujem na obmedzenie slobody prejavu, nakoľko takéto právo „divákov“ Ústava SR ani Dohovor nepoznajú.»*. Sťažovateľka je presvedčená, že zásah do jej slobody prejavu bol v posudzovanom prípade neproporcionálny.

Napokon sťažovateľka poukazuje na trend vo vývoji sféry televízneho vysielania, v ktorom sa taktiež uplatňuje systém trhového hospodárstva. Nespochybňuje pritom regulačný prvok v danej oblasti, ale s ohľadom na prechod od analógového vysielania k vysielaniu digitálnemu je *„regulačný charakter... v súčasnosti obmedzený len na aplikovanie ustanovení Zákona o vysielaní, avšak výlučne takým spôsobom, aby boli rešpektované ústavné práva vysielateľov. V prípadoch, kedy sa regulácia vykonávaná Radou dostáva do stretu s právom vysielateľa (sťažovateľky) na slobodu prejavu, je potrebné pristúpiť k reštriktívnemu výkladu, kedy má Rada a následne aj všeobecné súdy len malý priestor na obmedzenie slobody prejavu prostredníctvom svojich rozhodnutí. Ak má štát záujem na tom, aby akékoľvek programy neboli nadmerne prerušované alebo prerušované reklamným obsahom nad určitý časovo ohraničený limit, učinil pre to zadosť tým, že v súlade so svojim pozitívnym záväzkom... vytvoril priestor pre pluralitu médií, v zmysle ktorej sa každý subjekt po splnení formálnych podmienok môže s ľubovoľným obsahom vysielania (ponukou) uchádzať o priazeň diváka (dopyt).“.*

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva spoločnosti MAC TV, s. r. o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, [REDAKOVANÉ], podľa článku 26 ods. 1 a ods. 2 a článku 46 ods. 1 a ods. 2 v spojení s článkom 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 a článku 10 ods. 1 a ods. 2 v spojení s článkom 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 2Sž/24/2013-50 zo dňa 25.02.2015, porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 2Sž/24/2013-50 zo dňa 25.02.2015 sa zrušuje vo všetkých výrokoch a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť spoločnosti MAC TV, s. r. o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, [REDAKOVANÉ], trovy právneho zastúpenia vo výške 323,50 EUR na účet Advokátskej kancelárie Bugala – Ďurček, s. r. o., do pätnásť dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa § 31a ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo Trestného poriadku..

Podľa § 166 ods. 1 Civilného sporového poriadku môže ústavný súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa pred ním začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán.

V oboch sťažnostiach sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 dohovoru. V sťažnosti doručenej ústavnému súdu ako druhej v poradí sťažovateľka namieta

aj porušenie základného práva na slobodu prejavu zaručeného čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a práva na slobodu prejavu zaručeného čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru. Aj napriek naznačenej odlišnosti sú účastníci oboch konaní začatých pred ústavným súdom identickí. Okrem toho porušenie svojich základných práv a práv zaručených dohovorom sťažovateľka namieta na súvisiacom skutkovom a právnom základe.

Ústavný súd so zreteľom na právnu a skutkovú súvislosť všetkých troch sťažností rozhodol o ich spojení na spoločné konanie tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha

ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

K namietaným porušeniam základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 1 dohovoru

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 1 dohovoru vysoké zmluvné strany priznávajú každému, kto podlieha ich jurisdikcii, práva a slobody uvedené v hlave I tohto dohovoru.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym

režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

1. Najobsiahlejšie zdôvodnená a zásadná námietka, ktorú sťažovateľ prednáša v oboch sťažnostiach doručených ústavnému súdu, sa zakladá na tvrdení procesného

pochybenia spočívajúceho v nevyhotovení zápisnice o vykonaní dôkazu mimo ústneho pojednávania radou. Keďže obsah preverovaného televízneho vysielania predstavoval rozhodujúci dôkazný prostriedok pre závery rady, potom popísaná nezákonnosť mala byť najvyšším súdom zohľadnená.

Najvyšší súd preskúmaval rozhodnutia rady v režime správneho súdnictva, teda súdneho prieskumu rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V oboch napadnutých rozsudkoch najvyšší súd po materiálnej stránke zjavne vychádzal zo stabilného interpretačného prístupu k aplikácii ustanovení piatej časti Občianskeho súdneho poriadku regulujúcich podstatu správneho súdnictva a jeho účelové zameranie v právnom štáte. Tento prístup najvyššieho súdu vyplýva aj z jeho ustálenej judikatúry, podľa ktorej *„... rozhodnutie sa nezrušuje iba preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka. Ustanovenie § 250i ods. 3 OSP jasne zakladá prekážku, účelom ktorej je zabrániť zrušovaniu rozhodnutí správnych orgánov zo strany správnych súdov, ktoré sú po hmotnoprávnej stránke nezvratné, t. j. ich zmenu nemožno dosiahnuť opakovaním procesu pre vady správneho konania. Neznamená to však, že správne orgány nemusia rešpektovať základné zásady správneho konania, medzi ktoré nepochybne patrí zásada súčinnosti správneho orgánu a účastníkov konania, avšak pokiaľ porušenie tejto zásady nemá, tak ako v danom prípade, vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, smerovalo by zrušenie napadnutého rozhodnutia k čisto formalistickému zopakovaniu správneho konania.“* (sp. zn. 4 Sž/98-102/02 zo 17. decembra 2002).

Správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Preto nemožno vyhovieť takému návrhu na začatie konania v správnom súdnictve, ktorého prerokovanie síce vedie k zisteniu formálneho rozporu činnosti verejnej správy so zákonom, no zároveň v ňom nebude preukázaný žiaden zásah do individuálnej sféry navrhovateľa. Účelom správneho súdnictva

nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná (III. ÚS 502/2015).

Nevyhnutne súvisiacim a relevantným aspektom pre posudzovanú vec je aj všeobecná zásada ovládajúca konanie súdu v správnom súdnictve, a to je povinnosť prieskumu žalovaného správneho rozhodnutia len v rozsahu a z dôvodov vymedzených v žalobe, resp. v opravnom prostriedku (250I ods. 2 v spojení s § 250j ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku).

Ústavný súd považuje za skutkovo nesporné (nerozporuje to ani sťažovateľka), že v opravných prostriedkoch sťažovateľka nenamietala nesúlad prepisu televíznych vysielaní obsiahnutých v rozhodnutiach rady so skutočnosťou, ale len porušenie § 22 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), podľa ktorého o ústnych podaniach a o dôležitých úkonoch v konaní, najmä o vykonaných dôkazoch, o vyjadreniach účastníkov konania, o ústnom pojednávaní a o hlasovaní správny orgán spíše zápisnicu.

Povinnosť správneho orgánu (rady) spísať v správnom konaní zápisnicu o vykonaných dôkazoch nie je samoučelná, nemá cieľový charakter. Je iba prostriedkom (hoci mimoriadne dôležitým). Podstata jej zámeru sa završuje v prvom rade snahou o zabezpečenie reálnosti procesných práv, prostredníctvom ktorých sa účastníkovi konania poskytuje príležitosť ovplyvniť výsledok aplikácie práva. Naznačená ideová línia potom vrcholí zabezpečením kontrolovateľnosti správneho orgánu v procese dokazovania, a tak aj preventívnym pôsobením proti zneužitiu právomoci vykonávať dôkazy, ktorá je súčasťou individuálnej rozhodovacej právomoci správneho orgánu.

Opravné prostriedky podané proti kritizovaným rozhodnutiam rady neboli založené na argumentácii, podľa ktorej rada zneužila vykonávanie dôkazov realizované v procesoch administratívneho trestania v neprospech sťažovateľky, teda pozmeňovaním reálneho obsahu sporného televízneho vysielania pri jeho transformácii na skutkový základ rozhodnutia. V opravných prostriedkoch iniciujúcich dispozičnou zásadou ovládané konania

správnych súdov teda sťažovateľka dôvodila len formálnou nezákonnosťou postupov rady bez toho, aby súčasne naplnila tieto rámce materiálnym obsahom spočívajúcim v tvrdení zneužitia právomoci rady vykonávať dôkazy. Vzhľadom na viazanosť správneho súdu dôvodmi opravného prostriedku sa takto obsah posudzovaných opravných prostriedkov dostal do pozície zdôrazňovania povinnosti správnych orgánov rešpektovať právny poriadok, nie do polohy ochrany subjektívnych práv sťažovateľky. Najvyšší súd preto správne akcentoval fakt, že *„vo vzťahu ku skutkovému stavu tak, ako bol uvedený v oznámení o začatí správneho konania..., v opätovnej výzve na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie... ako aj v samotnom rozhodnutí odporkyne však navrhovateľka nemala žiadne konkrétne námietky“*, resp., že *„námietku navrhovateľky spochybňujúcu proces zisťovania skutkového stavu samotnou Radou..., z dôvodu nevyhotovenia zápisnice zo vzhliadnutia záznamu z predmetného audiovizuálneho záznamu, najmä v kontexte absencie uvedenia konkrétneho rozporu skutkového stavu zisteného správnym orgánom a skutkového stavu tvrdeneho navrhovateľkou, najvyšší súd hodnotí ako nedôvodnú.“*

Tento záver najvyššieho súdu sťažovateľka bagatelizuje argumentujúc, že *«najvyšší súd... odvolací dôvod... „oklieštil“ len na skúmanie, či sťažovateľka namietala pravdivosť skutkových zistení, ktoré Rada uviedla v rozhodnutí Rady a opomenul dostatočne odôvodniť, či vzhliadnutie záznamu je vykonanie dôkazného prostriedku a ak áno, z akého dôvodu sa na proces jeho vykonania nevzťahuje povinnosť vyhotoviť zápisnicu podľa § 22 ods. 1 Správneho poriadku.»*. Práva snaha o zľahčenie významu zamerania dôvodov explicitne artikulovaných v opravných prostriedkoch je však podľa názoru ústavného súdu v sťažovateľkinej argumentácii prinajmenšom problematická. Platí práve kvôli podstate správneho súdnictva, ktorá nespočíva v orientácii na inštančný, alebo dokonca prokurátorský dozor nad zachovávaním zákonnosti vo verejnej správe. Ešte raz ústavný súd opakuje, že správne súdnictvo je prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy, a práve preto konkrétne dôvody, akými sa účastník správneho konania v opravnom prostriedku domáha svojich subjektívnych práv, rozhodujúcim spôsobom determinujú aj podobu súdnej ochrany, ktorej sa mu dostane.

Citované právne závery najvyššieho súdu dôsledne rešpektujú zmysel a účel správneho súdnictva, preto ich nemožno považovať za arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené. Analyzované námietky sťažovateľky sú preto nedôvodné.

2. Sťažovateľka ďalej v sťažnosti doručenej ústavnému súdu v poradí ako prvej kritizuje uplatnenie § 64 ods. 2 prvej vety zákona o vysielaní a retransmisii radou v jej prípade.

Podľa § 64 ods. 2 prvej vety zákona o vysielaní a retransmisii sankciu podľa odseku 1 písm. d) (pokutu) rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť.

Rada v odôvodnení svojho rozhodnutia totiž odkázala na rozhodnutia v predošlých veciach sťažovateľky, ktoré však podľa jej názoru dokazujú, že síce došlo k opakovanému porušeniu povinnosti podľa § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii, *„avšak spôsobom, ktorý nebol identický, dokonca ani primerane podobný s prejednávanou vecou“*. Sťažovateľka citovanou argumentáciou reagovala na názor najvyššieho súdu, podľa ktorého za upozornenie v zmysle § 64 ods. 2 prvej vety zákona o vysielaní a retransmisii *„treba považovať sankciu, ktorá bola vysielateľovi uložená pre porušenie rovnakej povinnosti (nie za identický skutok, ale identickú povinnosť)“*.

Ústavný súd nepovažuje právny záver najvyššieho súdu ani v tomto prípade za ústavne neudržateľný. Ak zákon o vysielaní a retransmisii hovorí o porušení povinnosti, má tým zreteľne na mysli aj porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom (uvádzacia veta k § 64 ods. 1), teda aj porušenie povinnosti podľa jeho § 20 ods. 4.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu (ďalej len „jednotný systém označovania“).

Skutková podstata porušenia povinnosti podľa § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii je formulovaná širšie v porovnaní s predstavami (očakávaním) sťažovateľky. Jej predchádzajúce porušenia tejto povinnosti (vymenované v rozhodnutí rady) spočívali v uplatňovaní jednotného systému označenia, ktorý bol v rozpore s osobitným predpisom (vyhláškou). Objektívna stránka skutkovej podstaty podľa § 64 ods. 1 ani podľa § 64 ods. 2 prvej vety zákona o vysielaní a retransmisii v sebe neinkorporuje spôsob (skutkový dej), akým musí dôjsť k uplatňovaniu jednotného systému označovania v rozpore s vyhláškou. Sťažovateľkina argumentácia však volá práve po takomto prístupe, no bez náležitého základu v právnom predpise. Z uvedeného dôvodu je ústavne plne akceptovateľný postoj najvyššieho súdu, ktorý za rozhodujúcu pre aplikáciu § 64 ods. 2 prvej vety zákona o vysielaní a retransmisii považoval identitu povinnosti, nie identitu skutku.

V rámci odôvodnenia tejto námietky sťažovateľka zastáva názor, podľa ktorého *„neexistovalo právo Rady uložiť sankciu – pokutu za porušenie predmetnej povinnosti, nakoľko jej nepredchádzalo upozornenie Rady, čím rozhodnutie Rady a rozhodnutie najvyššieho súdu a postup ktorý im predchádzal trpia takou vadou, ktorá mala vplyv na ich zákonnosť“*.

Najvyšší súd k tomu zdôraznil, že „samotná existencia právoplatného rozhodnutia o uložení pokuty zákonite zakladá existenciu predchádzajúceho písomného upozornenia. Najvyšší súd... sa už v minulosti vysporiadal s otázkou upozornenia, ktorá má podľa § 64 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii predchádzať uplatneniu prísnejších sankcií, a teda aj pokute..., tak, že za také upozornenie treba považovať sankciu, ktorá bola vysielateľovi uložená pre porušenie rovnakej povinnosti...“.

Ústavný súd ani v tomto prípade nemá dôvod ústavne spochybňovať právny záver najvyššieho súdu. Jednoznačným zmyslom požiadavky na predchádzajúce písomné upozornenie rady je preventívne pôsobenie a výstraha majúca za cieľ motivovať delikventa k upusteniu od protiprávneho konania. Uvedená črta však nie je vlastná výlučne formálnemu listu, v ktorom rada vysielateľa na porušenie povinnosti upozorňuje. Preventívnu funkciu plní okrem iného i pokuta ako sankcia, a to tak v rovine individuálnej,

ako aj generálnej (voči potenciálnym páchatelom v budúcnosti). Z tohto dôvodu interpretáciu najvyššieho súdu možno vyhodnotiť ako výsledok použitia štandardnej výkladovej metódy „argumentum a maiori ad minus“, teda, že uložená pokuta ako invazívnejší zásah do individuálnej sféry delikventa konzumuje funkciu upozornenia ako nesankčného opatrenia [nejde tu o upozornenie na porušenie zákona ako terminus technicus označujúci sankciu podľa § 64 ods. 1 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii] plniaceho funkciu výstrahy adresovanej porušiteľovi právnej normy.

Aj druhá námietka sťažovateľky je nedôvodná.

3. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu, základného práva na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy, ako aj vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie už sťažovateľka v sťažnostiach neuviedla žiadne ďalšie dôvody.

Ústavný súd tiež zistil, že v opravných prostriedkoch podaných proti rozhodnutiam rady predniesla sťažovateľka aj ďalšie dôvody (napr. nejednoznačná formulácia, a tým aj uplatniteľnosť a interpretovateľnosť § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii, samotná hmotnoprávna konfrontácia skutkov sťažovateľky s objektom skutkovej podstaty podľa § 20 ods. 4 v spojení s § 64 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii, subsumovateľnosť vysielania sporného komunikátu pod § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii z hľadiska toho, či ide o reklamu), na ktoré najvyšší súd v napadnutých rozsudkoch reagoval na rozsiahlejšom či úspornejšom priestore.

Do podaných sťažností však sťažovateľka tieto dôvody na podporu svojich návrhov na vyslovenie porušenia označených základných práv a práva zaručených dohovorom rozsudkami najvyššieho súdu nepojala.

Ústavný súd z hľadiska rešpektovania základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu nepovažuje za potrebné dôkladne analyzovať spôsob, akým sa s týmto okruhom námietok najvyšší súd v napadnutých rozsudkoch vysporiadal. Podklady, ktoré ústavnému súdu na účel splnenia svojej dôkaznej povinnosti sťažovateľka predložila, totiž

nesignalizujú nedostatky v úvahách a záveroch najvyššieho súdu, ktoré by svedčili v prospech eventuality porušenia niektorého z práv pojatých do sťažnostných petítov k dispozícii.

4. Ústavný súd tak k časti sťažností namietajúce porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 1 dohovoru vyhodnotil ako neobsahujúce náznaky takých nedostatkov, ktoré by po prijatí sťažností v týchto častiach na ďalšie konanie mohli v rámci ich meritórneho prejednávania viesť k pozitívnemu záveru o porušení týchto základných práv, resp. práva zaručeného dohovorom. Sťažnosti sú preto v tomto rozsahu zjavne neopodstatnené.

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a práva zaručeného čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru

Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 2 ústavy každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

Podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice...

Podľa čl. 10 ods. 2 dohovoru výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Vzhľadom na to, že citované základné právo i právo zaručené dohovorom predstavujú práva hmotnej povahy, možno v relácii k namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu uplatniť stabilne presadzovaný názor ústavného súdu, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08).

Preto s ohľadom na už konštatované závery ústavného súdu k namietaným porušeniam základného práva na súdnu ochranu i práva zaručeného čl. 46 ods. 2 ústavy možno rovnaký záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti konštatovať aj o časti petitu, ktorým sťažovateľka navrhla vysloviť porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a práva zaručeného čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru.

Vzhľadom na odmietnutie oboch sťažností ako celkov bolo už bez právneho významu zaoberať sa návrhmi sťažovateľky na zrušenie napadnutých rozsudkov najvyššieho súdu, ako aj návrhmi na priznanie náhrady trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. októbra 2016